

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ (Ιωαν. α' 44-52)

5 Μαρτίου 2017

Σήμερα ή Εκκλησία μας εορτάζει τὸ θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀλήθειας γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ζωὴ. Θυμᾶται τὸ ἱστορικὸ γεγονός τῆς ἀναστήλωσης τῶν εἰκόνων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διακηρύσσει τὴν συνείδησή της, δηλαδὴ φανερώνει τὸ πρόσωπό Της, μὲ τὸ ὁποῖο ἐκφράζουμε τὸ βαθύτερο εἶναι μας, τὸ περιεχόμενο τῆς καρδιάς μας. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται στὴν προτροπὴ τοῦ Φιλίππου στὸ φίλο του Ναθαναὴλ νὰ γνωρίσει προσωπικὰ τὸν Χριστό. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος στοὺς αἰῶνες καὶ ὀρθόδοξη πίστη εἶναι ἡ προσωπικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν ἱστορία πολλοὶ ἀναζήτησαν καὶ ἀνακάλυψαν ἀποσπασματικὲς ἀλήθειες γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν κόσμο. Κάποιοι ἄλλοι ἰσχυρίσθηκαν ὅτι ἦταν ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι ἐπινόησαν θρησκείες. Δημιούργησαν τὸ «εἶδωλο τοῦ θεοῦ», ὄχι ὅμως τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὁ Χριστὸς φέρνει τὸν Θεὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους γιατί εἶναι ὁ Ἴδιος Θεός. Δὲν μιλάει ἀπλῶς γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶναι Αὐτὸς ἡ ἀλήθεια. Ἡ πίστη στὸ θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπὸ μόνη της ἓνα θαῦμα. Μία τέτοια πίστη εἶναι ἓνα δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν ἄνθρωπο, μία προσωπικὴ ἀποκάλυψη καὶ ἐμπειρία μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας τονίζει ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἡ θεϊκὴ καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐνώθηκαν χωρὶς νὰ συγχέονται καὶ χωρὶς νὰ διαιροῦνται. Ἐνα μυστήριο ποὺ δὲν μποροῦμε κατανοήσουμε, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ τὸ ἐρμηνεύσουμε, ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν χωράει στὴ λογικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν μπαίνει στὸ μικροσκόπιο τῆς ἔρευνας καὶ τοῦ πειράματος. Τὰ δόγματα ποὺ μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς εορτῆς καλούμαστε νὰ διαφυλάξουμε, χαράζουν τὰ ὅρια τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως, ἀλλὰ δὲν ἐξηγοῦν τὸ μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Μᾶς προτρέπουν νὰ ἐμπιστευθοῦμε καὶ νὰ ζήσουμε μὲ τὴν καρδιά μας αὐτὸ ποῦ ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκάλυψε, ὄχι ὅμως νὰ ἀναλύσουμε μὲ τὸ μυαλὸ αὐτὸ ποῦ ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρέδωσε.

Τὸ μυστήριο τοῦ Χριστοῦ συνίσταται μεταξὺ ἄλλων στὸ γεγονός ὅτι, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «κρύβεται» πάντοτε πίσω ἀπὸ τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ σημεῖο ποὺ σκοντάφτει ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ τότε καὶ σήμερα. Ἐδῶ ἀρχίζει ἡ τραγικὴ ἱστορία τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αἱρέσεων οἱ ὁποῖες νοθεύουν τὴν πίστη καὶ ἀκυρώνουν τὴν σωτηρία

τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ αἵρεση εἶναι ὁ πειρασμὸς τῆς λογικῆς πάνω στὴν ἀποκάλυψη τῆς πίστεως. Ὅσα στοιχεῖα τῆς πίστεως τὰ κατανοεῖ, τὰ ἀποδέχεται καὶ τὰ ὑπερτονίζει. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ προσπερνᾷ καὶ τὰ ὑποτιμᾷ. Διαχωρίζει τὸν Ἰησοῦ τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ἂς μὴν ξεχνᾷμε ὅτι, τὸν Χριστὸ τὸν συνάντησαν ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι στὴν ἐπίγεια διαδρομὴ του. Τὸν γνώρισαν ὡς «υἱὸ τῆς Μαρίας», ὡς προφήτη, ὡς χαρισματικὸ διδάσκαλο τῆς Ναζαρέτ. Δὲν μπόρεσαν ὅμως ὅλοι νὰ διακρίνουν πίσω ἀπὸ Αὐτὸν τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τὸν θεάνθρωπο Χριστὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμο. Ψηλαφίζει τὰ τεκμήρια τῆς παρουσίας Του. Ἀναγνωρίζει τὸ μεγαλεῖο καὶ ἄλλοτε ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπεροχὴ Του. Δὲν μπορεῖ ὅμως μὲ τὴν ἔρευνα καὶ τὴν ἐπιστημοσύνη νὰ ἀποδείξει τὴν θεότητά Του. Τὸ μυστήριον τοῦ θεανθρώπου προσώπου τοῦ Χριστοῦ τὸ βιώνουμε «ἐν πίστει» μέσα στὴν Ἐκκλησία. Εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἀναζητοῦμε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴν ἀσυδοσία ἢ στὴν χυδαιότητα τῆς τέχνης, στὴν τόλμη ἢ στὴν βλασφημία τῆς διανοήσεως, στὰ πολύκροτα βιβλία ἢ στὶς κινηματογραφικὲς ὑπερπαραγωγές.

Δὲν μποροῦμε νὰ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὰ ἀχαλίνωτα στοιχεῖα τοῦ κόσμου νὰ γίνονται κήρυκες τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ἄν «κόσμος» εἶναι καθετὶ ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν χάρη καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τότε «τὰ τοῦ κόσμου» θὰ συγκρούονται πάντοτε μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ὅμως γνωρίζουμε ὅτι «αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Ἰωαν. Α΄ 5,4), ἀφοῦ τὸν τελευταῖο λόγο γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα τὸν ἔχει ὁ Θεός.

[dkpdf-button]